

UZASADNIENIE

Pozwem z 2 lipca 2018 r. powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. L. kwoty 1072,30 zł tytułem niespłaconej pożyczki, jej oprocentowania i dodatkowych opłat wraz z odsetkami ustawowymi od 6 września 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód wskazał, że nabył wierzytelność wobec pozwanego od (...) sp. z o.o. wynikającą z umowy pożyczki z 5 sierpnia 2015 r. na kwotę 3000 zł. Tego samego dnia pozwanemu wypłacono kwotę pożyczki. Pozwany spłacił jedynie jej część w wysokości 2744,56 zł. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się zaś kwota 255,44 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 731,86 zł tytułem oprocentowania oraz kwota 85 zł tytułem dodatkowych monitów telefonicznych i pisemnych.

(pozew k. 2-6)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 30 sierpnia 2018 r. Referendarz Sądowy w Sadzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 7)

Pozwany zakwestionował powyższy nakaz zapłaty oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że nie zawierał umowy w dniu 5 sierpnia 2018 r. wskazanej w pozwie. Zakwestionował też umowę cesji.

(sprzeciw k. 9-12)

1. *Ustalenia faktyczne*

24 października 2014 r. R. L. dokonał przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 45)

29 czerwca 2015 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał przelewu kwoty 3000 zł na rachunek bankowy R. L..

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 46)

6 sierpnia 2015 r. w W. pomiędzy R. L. (pożyczkobiorca), a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (pożyczkodawca) została zawarta umowa o udzielanie pożyczek. Na podstawie umowy (...) sp. z o.o. udzieliła R. L. pożyczkę gotówkową w wysokości 3000 zł. Całkowita kwota pożyczki wyniosła 3731,86 zł, na którą składała się kwota pożyczki w wysokości 3000 zł oraz prowizja w wysokości 731,86 zł. Umowa pożyczki została zawarta na okres 31 dni, tj. do dnia 5 września 2015 r.

(dowód: umowa pożyczki k. 36-40v., tabela opłat i prowizji k. 41-42, formularz informacyjny k. 43-44v.)

30 listopada 2017 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (cedent), a Kancelarią (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. (cesjonariusz) zawarta została umowa cesji wierzytelności. Przedmiotem umowy były wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek zawartych przez cedenta z dłużnikami. Wierzytelności zostały szczegółowo określone w Załączniku nr 3 do umowy. Przedmiotem umowy była m.in. wierzytelność w stosunku do R. L. z tytułu umowy nr (...) z dnia 5 sierpnia 2015 r. na łączną kwotę 1072,30 zł.

(dowód: umowa wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 k. 28-33)

Pismem z 19 lutego 2018 r. powód i (...) sp. z o.o. zawiadomili pozwanego o dokonaniu cesji wierzytelności z tytułu umowy nr (...) z dnia 5 sierpnia 2015 r. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1256,77 zł wynikającej z w/w umowy w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

(**dowód:** zawiadomienie i wezwanie k. 34-34v., potwierdzenie nadania k. 35)

2. Ocena dowodów

Sąd ustalił fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie powołanych wyżej dokumentów. Nie budziły one wątpliwości Sądu zarówno co do formy jak i treści. Z tej przyczyny Sąd uznał wskazane wyżej dokumenty za wiarygodny dowód w sprawie.

3. Ocena prawna

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast zgodnie z § 2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód opierał żądanie pozwu na fakcie nabycia wierzytelności z umowy pożyczki zawartej 5 sierpnia 2015 r. przez pozwanego z (...) sp. z o.o. Powód nie przedłożył jednak żadnych dowodów, które wykazywałyby okoliczność zawarcia takiej umowy. Pozwany zaś twierdzenie zawarcia takiej umowy stanowczo kwestionował. Ani umowa przelewu wierzytelności z 30 listopada 2017 r. ani kierowane do pozwanego pisma z 19 lutego 2018 r. nie stanowiły dowodu zawarcia umowy pożyczki z 5 sierpnia 2015 r. ani dowodu przelewu wierzytelności wynikającej z takiej umowy. Zgodnie z umową cesji lista wierzytelności stanowiła załącznik nr 3 do tej umowy, załącznik ten nie został jednak złożony do akt sprawy. Powód załączył co prawda wyciąg z załącznika, ale o nr 1 do tej umowy (k. 33).

Odnosząc się zaś do zarzutu pozwanego, że nie zawierał z powodem umowy pożyczki z 5 sierpnia 2015 r. opisanej w pozwie, wskazać należy, że okazał się on uzasadniony.

Proces cywilny jest procesem kontradyktoryjnym, a co za tym idzie to strony zobowiązane są do przedstawiania okoliczności faktycznych oraz dowodów na ich poparcie. W razie nie sprostania ciężarowi dowodu na stronę spadają zatem negatywne tego konsekwencje. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu wywodzi skutki prawne. Reguła ta została również powtórzona w art. 232 k.p.c., który stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Biorąc pod uwagę stanowisko pozwanego wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty to na powodzie spoczywał ciężar przedstawienia dowodów na skuteczne zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem oraz na fakt nabycia wierzytelności wynikającej z tej umowy.

W ocenie Sądu powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wywiązał z powyższego obowiązku. Z dokumentów złożonych przez powoda nie wynikały ani fakt zawarcia umowy pożyczki opisywanej w pozwie, ani jej treść ani też wysokość świadczenia pozwanego. Trzeba w tym miejscu powtórzyć, że jako podstawę dochodzonego roszczenia powód wskazywał umowę pożyczki z 5 sierpnia 2015 r. na kwotę 3000 zł zawartą na odległość. Powód wskazywał, że pozwany zaakceptował warunki pożyczki poprzez dokonanie na rachunek bankowy powoda przelewu weryfikacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Natomiast w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt

w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki. W niniejszym postępowaniu umowa pożyczki była umową zawieraną na odległość w rozumieniu art. 15 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z prezentowanym w doktrynie stanowiskiem umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami) jak i na innym trwałym nośniku (Tomasz Czech, Komentarz do art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim, LEX, podobnie B. Kobyliński, Uwagi dotyczące wymogów formy jako czynnika determinującego możliwość zawarcia umowy kredytu konsumenckiego na odległość, Młody Jurysta, grudzień 2013 r., s. 5 i n.; D. Rogoń, Uprawnienia..., s. 14; por. też G. Kott, [w:] M. Chruściak i in., Ustawa..., s. 122–124; Z. Ofiarski, Ustawa..., s. 239; J. Pisuliński, [w:] System Prawa Prywatnego..., t. 8, s. 443).

Obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostaje spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem internetu np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych pomiędzy pożyczkodawcą i konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej konsumentowi m.in. poprzez możliwość wydruku. Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga wymiany zgodnych oświadczeń woli obu stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się on zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy (art. 720 k.c.).

Takiego oświadczenia woli pozwanego nie da się natomiast wywieść z przedłożonych przez powoda dokumentów.

Jak już wskazano wyżej, pozwany konsekwentnie negował zawarcie pożyczki z 5 sierpnia 2015 r. Powód zaś nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność. Złożył co prawda umowę pożyczki, ale zawartą w innej dacie, bo 6 sierpnia 2015 r. Dowodem na okoliczność zawarcia umowy pożyczki z 5 sierpnia 2015 r. nie mogło być także potwierdzenie przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek pożyczkodawcy, skoro wpłata tej kwoty nastąpiła dużo wcześniej, bo 24 października 2014 r. Co więcej, w tytule przelewu tej kwoty wskazano numer (...). W dowodach przedstawionych przez powoda brak jest takiego numeru pożyczki. Inny, niż wskazany na umowie z 6 sierpnia 2015 r., jest także adres osoby dokonującej w dniu 24 października 2014 r. przelewu kwoty 0,01 zł. Dołączony dowód przelewu 0,01 zł z dnia 24 października 2014 r. nie może zatem stanowić przelewu potwierdzającego rejestrację i akceptację warunków umowy z 5 sierpnia 2015 r. Tym samym powód nie udowodnił, że pozwany zaakceptował warunki tej umowy i że ostatecznie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Powód nie udowodnił również że kwota pożyczki w wysokości 3000 zł została pozwanemu wydana, a to niewątpliwie na powodzie spoczywał obowiązek wykazania tego faktu. Mimo twierdzeń w pozwie, że pozwanemu przekazano 5 sierpnia 2015 r. kwotę 3000 zł powód tego faktu nie udowodnił. Do akt sprawy przedłożono co prawda dokument potwierdzający przekazanie takiej kwoty, lecz z dnia 29 czerwca 2015 r., a zatem dwa miesiące wcześniej niż zawarto rzekomą umowę pożyczki. Niewątpliwie ustalenie czy doszło do przekazania kwoty pożyczki przesądzałoby czy pozwany ma obowiązek jej zwrotu. Obowiązek oddania pożyczki przez biorącego powstaje bowiem tylko wtedy, gdy jej przedmiot został wydany przez dającego pożyczkę. Powód nie przedłożył żadnego dowodu, który potwierdzałby fakt wydania pożyczki. Wobec zatem nie wykazania, że doszło do wydania przedmiotu pożyczki nie można było uznać, że po stronie pozwanego powstał obowiązek jej zwrotu.

Reasumując, brak przedstawienia umowy pożyczki wskazanej w pozwie uniemożliwiało ustalenie kto był stroną umowy, w szczególności czy byli to pozwany i pierwotny wierzyciel. Brak umowy pożyczki uniemożliwia także weryfikację wysokości roszczenia dochodzonego pozwem, a co za tym idzie także roszczenia odsetkowego. Brak jest także możliwości weryfikacji według jakiej stopy procentowej, za jaki okres i od jakiej podstawy zostały obliczone skapitalizowane odsetki dochodzone pozwem. Niemożliwa jest również weryfikacja twierdzenia powoda o wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem, w tym ustalenie terminu w jakim kwota pożyczki miała zostać zwrócona. Niemożliwe jest również ustalenie czy upłynęły terminy zapłaty ustalone przez strony umowy, ewentualnie czy pożyczka została skutecznie wypowiedziana przez wierzyciela pierwotnego w sposób zgodny z umową.

Reasumując, jaskrawe sprzeczności pomiędzy twierdzeniami wskazanymi w pozwie, a przedłożonymi dokumentami nie pozwoliły Sądowi uznać zasadności żądania pozwu. Mając na uwadze powyższe powództwo należało oddalić jako nieudowodnione co do zasady i co do wysokości.